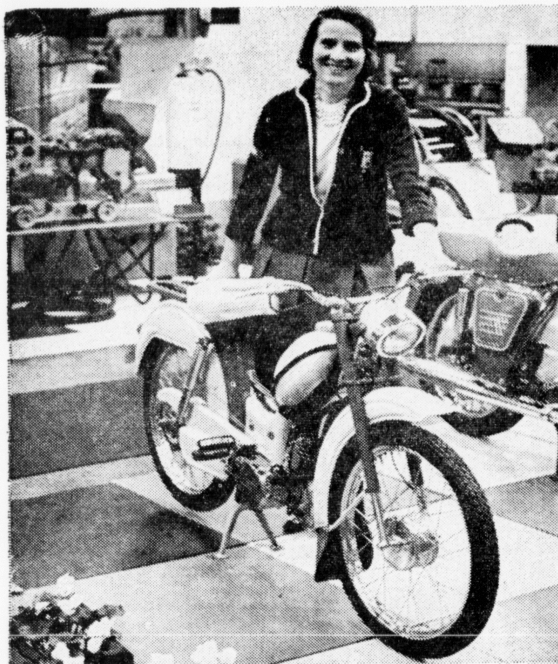




Marine Østerby er to(h)julet. Hun ses her under den sovjetiske messe i Forum, hvor hun arbejdede som tolk for at tjene til juleten. Det er jo ikke billigt at holde jul to gange med en uges mellemrum.

Hun holder jul hele to gange

Lille Per Østerby på kun 1 år kan gøre de fleste børn grønne af misundelse. Han skal nemlig fejre juleaften to gange i år, først dansk jul den 24. december og sovjetisk jul den 31. december. Per er søn af stud. mag. Mads Østerby og hans russiskfødte hustru Marine, født Orlova, der nu bor i København, hvor ægteparret studerer.

Mads Østerby studerer russisk, mens hans hustru lærer tysk og dansk. Efter kun to måneders ophold i Danmark taler hun fortræffeligt dansk, men hun har også svært sig hjemmefra.

Efter i 1957 at have mødt nogle unge danskere i Moskva, begyndte Marine at interessere sig for Danmark. Hun tog fat på at studere sproget og mødte siden Mads Østerby, der var på studieophold i Moskva. De blev gift og slog sig for et par måneder siden ned i Danmark, hvor Marine skal opleve sin første danske jul.

Jeg véd nu godt, hvordan man holder jul i Danmark. Bortset fra det religiøse præst, der er over den danske juleaften, er der ikke den store forskel på dansk og sovjetisk jul, fortæller Marine Østerby.

Danskerne holder jul den 24. december, mens vores faktisk er en nytårsfest, der fejres den 31. december. Men vi har da et pyn- tet grantræ, som vi danser omkring, og »Far Frost« kommer med gaver til både børn og voksne, eller der lægges gaver under træet. Men vi fejrer mere end danskerne gør juleaften — og måske også mere end de gør nytårsaften.

KOLD JULEMIDDAG

I Sovjet tager man aldrig hjem fra nytårsfest for op ad næste formiddag, og så er det endda kun for at drikke morgenkaffe og skifte tøj, før man tager videre og fejrer et andet sted, fortsætter fru Østerby.

Hvad spiser man ved en sovjetisk jule-middag?

I modsætning til i Danmark spises kold mad. Russerne får det store kolde bord — zakuska, som det kaldes — og der spises kød, fisk, sild, kaviar med mere, for ikke at glemme de saltede agurker. Det spiser man vist ikke i Danmark, men vi rusere kan slet ikke undvære de saltede agurker. Det er verdens mest vidunderlige spise.

»Far Frost« er han klædt ud som den danske julemand?

Ja, han har skæg, rød nissehue, træsko, og han kører i kane. Naturligvis, for vi har jo næsten altid hvid jul i Sovjet. Men på et punkt adskiller han sig fra jeres julemand, idet han ikke kommer alene. Han har altid følgeskab af »Snehvide«.

NYTÅRSGAVER

— Og han deler gaver ud som her?

Ja, men gaverne er normalt lidt mindre og mere spøgfulde end de danske. Det er jo nytårs-gaver. Men man giver jo også nytårs-gaver i Danmark, og Grundtvig skriver da også i sine salmer om nytårs-gaver. Det er ikke noget specielt sovjetisk fænomen. Men kristen jul fejrer vi ikke.

Holder man »jul« i familiens skød?

Man inviterer mange venner, ofte i form af sammenskudsgilder, og man drikker meget vodka vin og champagne.

Og skyder man nytår ind?

Nej. Fyrværkeri er forbudt. Og det er godt. Men der findes visse former for kommunalt fyrværkeri, hvor man frembringer ret få knald, men affyrer mange raketter. Man danser ikke om »juletræet« hjemme, men til større børnefester både danser og synger man omkring nytårstræet, som vi kalder det. Det er ligeledes forbudt at have levende lys på »juletræerne« i Sovjet af hensyn til brandfare. Vi har dog kunstigt lys på, og det er da også meget festligt.

Spiser man også for meget i »julen« i Sovjet?

Ja, og vi spiser især mange store lagkager, som sættes sig på sidebenene. Og helt galt bliver det i år, hvor jeg tillige skal fejre dansk jul.

Men Deres søn bliver glad, når han får dobbelt gaveportion?

Ja. Der er allerede kommet en stor kasse med gaver fra vor russiske familie, og vi får ganske givet også mange fra vores danske familie den 24. december. Jo, han er heldig, lille Per. n.jor

LUNDBERGS HJØRNE

Men de hang sammen

DE var tvillinger — og det var ingen overraskelse. Men de hang sammen.

Et stort felt af maveskindet, den nederste del af brystbenet — og, viste det sig desværre, også leveren — var sammenvokset hos de to nyfødte, der lå ansigt til ansigt, fuldstændig symmetriske, som de »slemeske« tvillinger var.

Professor Carrai var ikke i tvivl. Der måtte opereres. Men bortset fra risikoen for forskellige former for indre vanskabthed var der én overveldende risiko for de to spæder: At der slap luft ind i brysthulen under operationen.

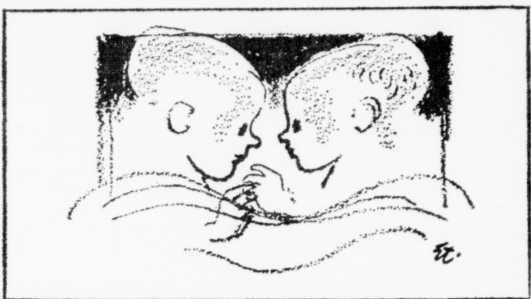
En pneumothorax, som det hedder med det fine navn, ville betyde, at lungerne klappede sammen — og at de små spinkle chancer for at overleve ikke længere eksisterede.

Så det var — fortæller »Medical News« — adskillelsen af de to sammenvoksede brystben, professoren var mest bange for.

Men der var andre vanskeligheder. Leveren var også vokset sammen hos de to, omkring en enorm vene, som kom fra navlestrengen og delte sig ud med en gren til hver.

Også mellemgulvsmusklerne var vokset sammen — viste det sig. De begrænser brysthulen, og den samme fare for pneumothorax var til stede, mens kirurgen uhyre forsigtigt adskilte den sammenvoksede muskulatur.

Halvanden time tog det. Så var tvillingerne adskilt — og blødnin- gernerne fra sammenvoksningsfladerne var standst.



DE italienske læger — det foregik i Firenze — havde ikke stødt på fatale defekter under deres vanskelige arbejde. Men de var der desværre.

Mod slutningen af operationen — da man allerede var begyndt at håbe på at få to små mennesker ud af et misfoster, begyndte den enes hjerte at svigte.

Det blev behandlet efter alle kunstens regler, med hele det moderne apparatur. Men alt var forgæves. Den lille fyr døde.

Hvilket ikke netop var nogen overraskelse. Man er jo ikke særlig vel udrustet til en operation, netop som man er begyndt at trække vejret — vokset sammen med sin bror, som man puster og vræler lige ind i ansigtet.

Men en undersøgelse post mortem viste, at den lille tvilling ikke kunne have overlevet, selv om han havde været født for sig.

MAN havde haft sin mistanke allerede før operationen.

De to slemeske tvillinger, der ellers lignede hinanden så meget, var afgørende forskellige på et vigtigt punkt: Elektrokardiogrammet.

Selv i den størrelse kan man hjerteundersøges. Forskellige aktionsstrømme, stammende fra hjertets eget impulssystem, kan

forstørres og give vigtige oplysninger om hjertets tilstand.

Den ene tvillings cardiogram var unormalt — og yderst forvirrende. Man kunne erkende, at der var noget galt — eller i hvert fald usædvanligt. Men ingen kunne afgøre, hvad det var. Før operationen.

Ved efterundersøgelsen viste det sig, at det hjerte, der havde svigtet, ville have svigtet under alle omstændigheder, operation eller ikke operation. Det maag- lede et kammer ...

PÅ den baggrund er man naturligvis forsigtig i bedøm- melsen af den overlevende tvillings chancer.

Professor Carrai lover ikke noget — men har det bedste håb. Den lille fyr befinder sig efter omstændighederne godt. Men omstændighederne opfordrer unægtelig til forsigtighed.

Men vi andre har jo også lov at håbe — at den 25-årige moder, som befinder sig godt, men først skulle have tvillinger, og siden fik et misfoster, får et normalt barn med hjem, når hospitalet om nogen tid tør slippe det usædvanlige tilfælde.

For nogle år siden, da kirur- ger var mindre dygtige end i dag, var begge tvillinger sandsynlig- vis døde.

ORIENTERING

Julekort til de politiske fanger

Et kort med julelys omgivet af pigtråd sendes i disse dage til tusindvis af politiske fanger over hele verden. Det er en hilsen fra en international organisation kaldet Amnesty International, der siden 1961 har gjort et bemærkes- værdigt arbejde for at hjælpe såkaldte samvittighedsfanger. Amnesty International blev startet i London 1961 med det formål for øje at finde frem til fængslede og gennem pres på myndighederne at vinke for deres frigørelse.

Grundstammen i Amnesty-virk- somheden er de såkaldte 3-grupper, der normalt har fra 6 til 20 del- tagere. Betegnelsen 3-gruppen sig- ter til, at gruppen får tildelt 3 po- litiske fanger, én i øst, én i vest og en i den alliancefri del af ver- den, som den pågældende gruppe skal tage sig af og søge at få fri- givet.

For tiden er 1200 »samvittigheds- fanger« i 87 lande »adopteret« af 400 3-grupper i 19 lande, hvoraf de seks er etableret i de nordiske lan- de. Siden Amnesty begyndte i 1961, er det lykkedes at få omkring 800 sådanne fanger frigivet, mens forholdene er blevet væsentligt for- bedret for adskillige hundrede an- dre.

De er arresteret

I en omtale af Amnestys virk- somhed i det norske blad »Freds- debat« berettes om nogle fanger, Amnesty tager sig af.

Blandt dem er Kyi Nyunt fra Burma, der var med på den inter- nationale DsU-lejr i Ermelunden for et par år siden. Han er 35 år og tidligere president for The In- ternational Union of Socialist Youth Kyi Nyunt blev arresteret i Rangoon i midten af august 1964. Han blev fængslet, fordi han ikke tilhørte det eneste lovlige parti i Burma, The Burma Socialist Pro- gramme Party, og arbejdede for indførelse af mere demokrati i tilstande i Burma. Han er adote- ret af en 3-gruppe i Norge.

Fra Cuba rapporteres om fængs- ling af David Salvador, der var den første leder af Castros fæ- gelse. Han fik 30 års fængsel for- ledet og er adopteret af en grup- pe i Danmark.

I USA sidder masser af militær- nægere i fængsel. En af dem er John Christian fra Ohio, der er idømt to års fængsel. Han sidder i Federal Penitentiary i Pensyl- vania og er adopteret af en skole i Australien.

En Amnesty-gruppe i England og en tilsvarende i Italien deles om at søge en sovjetisk præst, Ivan Ehmylevsky, frigivet. Præsten, der er over 60 år, sidder i en arbejds- lejr for i hemmelighed at have holdt gudstjenester og have døbt børn. Han har oplært unge i at tjene kirken og i at fremstille hel- lige billeder.

I alt har Amnesty oplysninger om ca. 4000 fanger verden over,

hvoraf de 800 er frigivet. Tilbage som »adopteret« står ca. 2400, hvoraf er det dog ved nærmere undersøgelse sikkert vil vise sig ikke at høre ind under »samvit- tigheds-kategorien«.

Mens situationen i Europa er forbedret i de senere år, er der et stigende antal indespærrede i Ame- rika, Afrika og Asien. I en rap- port siges det bl.a.:

I USA er der igen tegn på vok- sende intolerance mod politiske af- vigelser, og det samme gælder i Sydamerika. Her er det især Cuba, Paraguay, Haiti, Columbia, Peru, Ecuador, Honduras og Guatemala, at den personlige frihed til at tra- ge og tale, som man ønsker, angribes. Udviklingen er også forværret over hele Asien bortset fra Australien, New Zealand, Japan, Philippiner- ne og Ceylon. Indien har oplevet en antikommunistisk bølge, og Pa- kistan går hårdt frem mod racem- inoriteter, der ønsker lokalt selv- styre.

I Afrika har Nigeria, Sierra Leone og Zambia demokratisk sty- re, men i de fleste andre lande er der dækket mulighed for opposition. Oppositionen i Angola og Mozam- bique er næsten i sin helhed gået i landflygtighed sådan, at den por- tugisiske regering kan hævde, at der næsten ikke findes politiske fanger. En lignende udvikling fore- går i de engelsktalende områder i Syd.

Da man kan være med i en 3- gruppe, bare man er fyldt 15 år, og der virkelig er mulighed for et konkret, livsnært, hjælpearbejde, hvor resultaterne ikke afhænger af organisationen, men af ens egen indsats, er der sikkert mulighed for dannelse af et meget stort an- tal 3-grupper i Danmark. Sekretær for den danske afdeling er lærer Bent Østergaard, Rundvangen 6, Glostrup, telefon 96 23 24.

Malm